

Karen Kingsbury

Vergeven

Roman

Vertaald door Daniëlle van Westen

Voorhoeve

In het plastic tasje droeg hij alle antwoorden met zich mee. Tenminste, dat beweerde iedereen.

Dayne Matthews nam het plastic tasje mee naar binnen, legde het op het aanrecht van zijn strandhuis in Malibu, en zuchtte. Kelly zou de volgende dag pas terugkomen van haar bezoek aan haar agent in Manhattan. Dayne had de hele nacht om zijn vragen op een rijtje te zetten, de hele nacht om te proberen iets van de vrede te vinden die hij zo miste.

Hij haalde een dik, zwaar boek uit het tasje: *kabbala – Word je eigen god.*

Dayne ging met zijn vingers langs de kaft. Hij was al een paar keer bij het Kabbala Centrum in Los Angeles geweest en had eerder vandaag daar het boek gekocht. De kabbalabijbel. Hij begon het langzamerhand een beetje te begrijpen. En nu hij zijn schuldgevoelens achter zich had gelaten en zich had afgesloten voor het zeurende stemmetje in zijn hoofd dat hem ervan beschuldigde dat hij het geloof van zijn ouders achter zich liet, was hij er klaar voor om erin te duiken.

Achter de toonbank had een man met een wit hemd en een witte broek gestaan. Het leek alsof hij Dayne niet herkende, maar goed, er kwamen ook zo veel beroemdheden bij het centrum. Waarschijnlijk vond hij het niet zo bijzonder om een bekende acteur te ontmoeten. En waarom zou hij het ook bijzonder vinden, als verlichting inhiel dat je het wereldse achter je liet, in ruil voor een hoger niveau van bewustzijn?

Dayne had het boek op de toonbank gelegd. ‘Dit is het toch? Het grote boek?’

De man glimlachte veelbetekenend. ‘In dit boek vind je de antwoorden op alle levensvragen.’

Dit was alles wat Dayne wilde horen. Momenteel had hij alleen maar vragen en geen enkel antwoord. Niet één. Hij woonde samen met zijn huidige tegenspeelster, Kelly Parker, maar hij hield niet van haar. Toch wilde hij zijn relatie met haar niet beëindigen. Het filmen zou binnen twee weken beginnen. Als hij nu zijn relatie met Kelly zou verbreken, zou er voor de camera geen chemie tussen hen zijn.

Dayne draaide het boek om en las wat er op de achterkant van de omslag stond. In een cursief gedeelte bovenaan stond: *Heb je geen vrede? Heeft de traditionele religie je een leeg gevoel bezorgd en ben je zoekende? Onderzoek de oudste waarheden van de wereld, de waarheden die je vrijheid zullen brengen.*

Dat is wat hij miste. Vrijheid.

Hij zat gevangen in zijn leven, het hield hem vast en hij zag geen mogelijkheid zich te bevrijden. Niet uit de situatie met Kelly en niet uit de situatie met zijn biologische familie, de Baxters. Ze wisten niets over hem en hij wilde dat zo laten. Anders zou de roddelpers hen van hun vrijheid beroven, net zoals dat bij hem was gebeurd.

En dan was er nog zijn woede. Van een ontspannen man die zich niet zo snel druk maakte, was hij veranderd in iemand die voortdurend boos was. Boos op zijn adoptieouders, omdat ze hem naar een internaat hadden gestuurd, zodat zij door de jungle van Indonesië konden trekken om mensen over Jezus te vertellen. Boos omdat ze omkwamen bij een vliegtuigongeluk toen hij achttien was en waardoor hij sinds die tijd zonder familie leefde. Terwijl hij gewoon biologische ouders en broers en zussen in Bloomington, Indiana, had.

Dat was ook nog een punt. Hij was boos omdat zijn ou-

ders hem niet genoeg hadden verteld over de adoptie. Het was niet afdoende een klein kind te vertellen dat een andere moeder hem op de wereld had gezet. Wat had hij daaruit moeten opmaken? Als hij meer dan een jaar geleden Luke Baxter niet tegengekomen was bij het kantoor van zijn advocaat, zou hij er nooit achter zijn gekomen wie zijn biologische moeder was.

Maar nu wist hij het. En door de paparazzi – die bloedzuigers die altijd dicht bij hem in de buurt bleven – zouden de Baxters net zo goed niet kunnen bestaan. En daar was hij ook boos om. Maar niets maakte hem bozer dan de stalker die Katy Hart en hem vorige maand aan had gevallen, de gestoorde fan met waanbeelden, die dacht dat ze met hem getrouwd was. De zaak van de vrouw zou in mei voorkomen en dan zou hij haar weer moeten zien. Hij zou tegenover haar moeten zitten, terwijl hij in de getuigenbank zat. Als de jury haar maar zou veroordelen.

In gedachten zag hij voor zich hoe ze uit de bosjes sprong, Katy vastpakte en een mes tegen haar keel zette. Daarna wilde Katy de hoofdrol die Dayne haar had aangeboden echt niet meer aannemen. Ze wilde niets liever dan terugkeren naar Bloomington, waar hij haar had ontdekt. Maar het meisje had zijn hart gestolen. Hij zuchtte en keek uit het raam naar de oceaan achter zijn tuin.

Katy Hart. Zelfs nu kon hij haar niet uit zijn gedachten zetten.

Een week geleden gebeurde er iets. Zijn huishoudster was drie dagen ziek en Dayne had zelf geprobeerd de was te doen. In de mand met witte T-shirts zat een rood sportbroekje verborgen. Toen Dayne bij de was ging kijken waren al zijn witte T-shirts roze.

Hij pakte een van de T-shirts en spoelde het uit met koud water. Eerst boende hij het met zijn hand, daarna met een

washandje en uiteindelijk met een borstel. Hij dacht dat hij de T-shirts weer wit zou kunnen maken als hij maar hard genoeg boende en extra zijn best deed. Maar het was onmogelijk. Het rood was vermengd met het wit, het was deel geworden van elke vezel.

En zo was het ook met Katy.

Elke ochtend als hij wakker werd en elke avond als hij ging slapen, was ze er. Natuurlijk gingen er ook wel uren voorbij dat hij niet aan haar dacht, maar dan was ze er plotseling weer. Het maakte niet uit dat ze hem niet terugbelde en dat ze niet had geprobeerd om contact op te nemen sinds ze was teruggekeerd naar Bloomington. Het maakte niet uit dat hij haar waarschijnlijk nooit meer zou zien. Ze was er – en hij kon er niets aan doen.

Hij keek weer naar de kaft van zijn kabbalaboek. Waarheden die hem vrijheid zouden brengen? Ja. Hij verlangde absoluut naar vrijheid. Veel vrijheid. Bevrijding van zijn boosheid, schuldgevoelens en zijn obsessie voor Katy.

En misschien ook bevrijding van Kelly Parker. Het voelde als een leugen om met haar samen te leven, elke morgen naast haar wakker te worden en elke avond tegen haar te zeggen dat hij van haar hield. Als de film af was, zou hij afscheid van haar nemen. Het zou haar niet veel uitmaken. Haar volgende film zou haar wel weer een hoofdrolspeler opleveren.

Het probleem was dat hij eigenlijk niet wilde wachten tot ze klaar waren met de opnames. Vooral niet omdat ze de eerste twee weken op de locatie die hij had uitgekozen zouden filmen, de plaats die volgens hem een prachtig decor van een kleine stad opleverde. Een plek waar hij niet gezien wilde worden met een vriendin aan zijn arm.

Die locatie was: Bloomington, Indiana.

Ashley Baxter Blake moest dringend met haar man praten.

Alleen Landon kon begrijpen hoe belangrijk de informatie was die ze in haar hand had. Informatie die hun leven zou veranderen. Maar ze moest hem eerst zien te vinden. Want deze herfstdag waren Landon en Cole, hun zoon, bij Lake Monroe om te genieten van het mooie weer waar Bloomington bekend om stond.

Dit was het soort nieuws wat niet kon wachten tot ze zouden terugkomen – of het nu een mooie dag was of niet. Natuurlijk hoefde Cole het niet te weten – niet meteen. Maar Landon? Hij had het recht om het zo snel mogelijk te horen. Ze staarde naar de informatie, probeerde de realiteit van wat het voor hen allemaal betekende in zich op te nemen. Maar vooral wat het voor haar man zou betekenen.

Hij steunde haar al zo lang ze zich kon herinneren, in haar moeilijkste momenten, toen ze alleen was en in verwachting van Cole, in de dagen na 11 september toen hun hele leven instortte en zelfs toen haar gezondheid op het spel stond.

Landon had haar in alles gesteund.

Ze nam de beslissing snel – zoals ze meestal haar beslissingen nam. Zonder eerst de keuken op te ruimen, in de spiegel te kijken hoe ze eruitzag of te controleren of alle deuren op slot zaten, griste ze haar sleutels van de keukentafel, pakte haar handtas en haastte zich naar haar auto.

Ze hield het briefje de hele tijd in haar hand, tot ze bij het meer aankwam. Tijdens de rit vocht ze tegen haar tranen, ze wilde niet huilen als ze hem zou vinden. Ze zouden later samen wel kunnen huilen.

Eindelijk arriveerde ze bij de parkeerplaats bij het meer. Ze zette de auto neer en rende over het pad naar de wa-

terkant, waar ze Landon en Cole in de schaduw zag zitten, met hun ruggen naar haar toe. Ze zaten op hun oude rode koelbox.

Ze ging langzamer lopen. Toen ze nog maar tien meter van hen verwijderd was, stopte ze. Ze nam het beeld in zich op. Landon, lang en met brede schouders, met zijn onderarmen leunend op zijn bovenbenen, de hengel voor hem; en Cole met plukken blond haar die onder zijn pet vandaan kwamen.

Ze waren een leuk stel samen. Ashley genoot er altijd van om te zien hoe Cole opbloeide in de aanwezigheid van Landon. Ze sloot haar ogen en genoot even van het briesje wat haar van het meer tegemoet kwam.

Ze haalde een keer diep adem en keek nog een keer naar het briefje in haar hand. Het stond er echt, en hun hele leven zou veranderen. Zelfs het beeld van Landon en Cole samen. Ze zette een stap en onder haar voet kraakten wat bladeren die al vroeg van de boom waren gevallen.

Landon draaide zich om. 'Ashley...' Hij glimlachte. 'Wat leuk dat je bent gekomen!'

Ze verborg haar hand achter haar rug. 'Ik, eh...' *Denk na, Ashley, bedenk iets!* 'Het was te mooi weer om thuis te blijven.'

Cole draaide zich om en liet tegelijkertijd zijn hengel vallen. 'Mama!' Hij kwam overeind van de koelbox, rende naar haar toe en sloeg zijn armen om haar middel. 'Ik heb een vis gevangen! Hij was niet zo groot, maar papa zegt dat we hem mogen houden en dat we hem vanavond kunnen eten!' Hij trok haar aan haar arm naar een emmer met visjes. 'Kijk, deze is het, die met die kleine regenbogen erop.'

'Goed zo, Cole!' Ze boog zich voorover, terwijl ze ervoor zorgde dat ze haar hand uit het zicht van de mannen hield. 'Die kunnen we vanavond lekker opeten.'

Cole keek trots. ‘Dat zei papa ook al.’

Ashley wendde zich tot Landon. Ze kon niet langer wachten. Hij had het recht om het te weten en ze kon niet langer gezellig doen, terwijl ze alleen maar aan het nieuws kon denken. ‘Zeg, kunnen jullie vissers misschien even pauzeren, zodat Cole even kan schommelen?’ Ze wees naar de heuvel bij het parkeerterrein en de speeltuin ernaast. Landon moet iets in haar ogen hebben gelezen, want zijn glimlach verdween. Hij keek haar aan alsof hij wilde zeggen ‘Wat is er, Ashley?’ Maar hij zei niets. In plaats daarvan knikte hij rustig en keek naar Cole. ‘We laten onze spullen even liggen, mannetje.’

Cole keek teleurgesteld. ‘Kan ik straks niet spelen?’

‘Nou...,’ zei Landon vriendelijk maar beslist, ‘mama en ik moeten even praten, dus we houden een korte pauze. Het duurt niet lang.’

‘Goed.’ Cole gaf zich gewonnen. ‘Maar de visjes blijven hier, hè, pap?’

‘Zeker.’ Landon legde zijn hengel op de grond. Hij knip-oogde naar Cole. ‘Ik zal je een geheimpje verklappen: de vissen zijn hier altijd.’

Toen ze de heuvel opliepen, lachte Cole alweer. ‘Misschien vangen we straks wel grotere vissen, omdat de vissen nu denken dat we vertrekken.’

‘Precies.’ Landon sloeg zijn arm om hun zoon en ging wat langzamer lopen, zodat Cole hen kon bijhouden.

Ashley voelde haar hart kloppen, synchroon met het ritme van haar voetstappen. Ze hield haar hand met het briefje de hele tijd achter haar rug. Toen ze het slenteren niet meer volhield, draaide ze zich naar Cole toe en zei: ‘Wie het eerste bij de top van de heuvel is!’

Cole baande zich rennend, springend en zigzaggend een weg tussen de bomen door en bereikte de top een paar se-

conden eerder dan Ashley. ‘Je bent best snel voor een meisje, mama.’ Hij was buiten adem en lachte naar haar. ‘Misschien win jij de volgende keer.’

Landon jogde achter hen aan en kwam aan op het moment dat Cole zijn opmerking maakte. Hij grinnikte. ‘Nou, mama is hoe dan ook best snel.’

Cole praatte nog even over de vraag of de grote vis zou terugkomen terwijl ze weg waren en daarna rende hij weg. Hij vond een jongetje van zijn eigen leeftijd om mee te schommelen.

Zodra hij weg was, keek Ashley Landon aan. De lucht leek in haar keel te blijven steken, alsof ze niet kon praten en ook niet diep kon ademhalen.

‘Ash...’ Landon keek haar onderzoekend aan, ‘Wat is er?’ Zijn gezicht stond verrast en bezorgd. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze lachte, maar het klonk alsof ze naar adem snakte. ‘Ik moest wel naar je toekomen.’ Ze huiverde, ondanks de warmte van de zon. Ze ging nog een keer met haar vingers langs het briefje in haar hand en toen stak ze het uit naar Landon. Hij keek van het briefje naar haar. Toen keek hij er nog een keer naar en vernauwde zijn ogen tot spleetjes. Hij probeerde het te begrijpen. ‘Wat is dit?’

‘Pak het maar aan.’ Ze hield haar adem in. ‘Lees het, Landon.’

‘Ik probeer het.’ Hij pakte het briefje van haar aan en las het. Toen drong het langzaam tot hem door, als een spaarlamp die knipperend aangaat. Ze wist dat hij het begreep, vanwege één simpel gegeven.

Landon hilde.

Katy Hart haastte zich door het gangpad van de Community Church in Bloomington en keek vluchtig langs de lijst met namen van kinderen die auditie kwamen doen voor de uitvoering van *Annie*. Honderdachtendertig namen, meer dan ooit. Het was chaotisch druk in het hele gebouw, maar Katy had een bepaalde kalmte over zich.

Er stond iets bijzonders te gebeuren. Ze voelde het. Twee maanden geleden had ze bijna een hoofdrol in de nieuwe speelfilm met Dayne Matthews, *Dream On*, geaccepteerd. Ze had op het punt gestaan om het Christelijke KinderTheater te verlaten en een nieuw leven te beginnen. Maar God had haar laten zien wat Zijn plan met haar was, Zijn antwoord was overduidelijk. Ze kwam aan bij haar tafel voor in de kerk en keek de zaal rond. Dit was de plek waar ze moest zijn – geen twijfel mogelijk.

Daarom had ze het gevoel dat deze musical anders zou worden dan alle andere en dat het haar helemaal duidelijk zou worden wat haar taak als regisseur van het CKT in Bloomington met zich mee zou brengen.

‘Hoi, Katy!’ Er huppelden drie meisjes voorbij, met hun armen in elkaar gehaakt. Ze waren veertien of vijftien jaar, altijd levendig en vol energie.

‘Hallo meiden.’ Katy legde haar klembord neer. ‘Zijn julie er klaar voor?’

‘Oh, vreselijk.’ Het meisje met het rode haar waaierde zichzelf koelte toe en ze sprak snel en zenuwachtig. ‘Ik vind

het doodeng. Ik heb een hekel aan audities.'

'Dat is helemaal niet waar.' Het meisje met het blonde haar naast haar gaf haar een por. 'Je zei net dat je gek bent op het liedje dat je gaat zingen.'

'Ja, dat is wel zo, maar...' Ze slaakte een diepe zucht en wees naar Katy. 'Toch vind ik het doodeng.'

Het derde meisje had kort bruin haar. Ze boog naar de andere meisjes toe en grinnikte. 'Hebben jullie de nieuwe jongen gezien?' Ze deed alsof ze bijna flauwviel. 'Hij gaat naar de openbare school dicht bij het centrum.' Ze fluisterde: 'Hij is geweldig en iedereen zegt dat hij heel goed kan zingen.'

'Hij is vast niet leuker dan Tim Reed.' Het blonde meisje zette haar handen in haar zij. 'Dat is niemand.'

Het meisje met het bruine haar keek beledigd. 'Ik heb het niet alleen over zijn uiterlijk. De nieuwe jongen kan zingen. Hij is beter dan iedereen.'

Katy vond het altijd leuk als de kinderen haar zo in vertrouwen namen. Ze trok een wenkbrauw op. 'Nou, daar komen we dan vanzelf achter, hè?'

De meisjes giechelden en gingen er plotseling vandoor.

Katy zag dat achter in de zaal nog steeds kinderen binnenstroomden, elk met een briefje met een nummer op zijn of haar T-shirt. Ze sprong op haar stoel en klapte in haar handen, in het ritme dat alle kinderen van CKT kenden. Alle kinderen draaiden zich naar haar om en herhaalden het ritme. Daarna was de hele zaal stil.

'Goed.' Katy glimlachte, keek de zaal rond en maakte met verschillende mensen oogcontact. Ze zag de familie Flanigan en de familie Reed en nog een groot aantal gezinnen die ze goed kende. 'Welkom allemaal. De meesten van jullie weten wel hoe het werkt. Ik ga zo meteen beginnen met de eerste groep.'

Ze pauzeerde even en werd onverwacht overmand door emotie. Ze kon even niets zeggen. Ze werd overspoeld door het gevoel thuis te zijn. Ze kuchte even en ging verder. ‘Laten we bidden.’

Iedereen boog het hoofd en de groepjes kinderen die verspreid door de zaal stonden, namen elkaar bij de hand of sloegen een arm om elkaar heen.

Katy sloot haar ogen en begon. ‘God, dank U voor iedereen die hier vandaag is. Ik bid dat U bij de kinderen zal zijn die vandaag auditie doen en dat U hen zal helpen om het zo goed mogelijk te doen. Voor U en door U, in Jezus’ naam, amen.’

Meteen begon het geroezemoes weer, maar dat vond Katy niet erg. Niet echt. Het was een prachtig geluid, de mengeling van lachende en zingende kinderen, die opgingen in het avontuur van de toneeluitvoering. Ze kneep haar ogen samen en probeerde door de open deur achter in de zaal te kijken. Rhonda Sanders, haar beste vriendin en assistent-regisseur, had er al moeten zijn. Rhonda was verantwoordelijk voor de choreografie en ze zou ook meehelpen bij het verdelen van de rollen. Waarschijnlijk werd ze in de foyer opgehouden door kinderen.

Heath Hudson liep naar Katy toe en sloeg een arm om haar heen. ‘Het geluid staat goed.’ Hij liet haar los, maar bleef dicht bij haar staan en keer haar recht in haar ogen. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Goed.’ Katy glimlachte naar hem. Ze vond Heath aardig. Ze was blij dat hij een leeftijdsgenoot en vriend van haar was. Maar dieper gingen haar gevoelens voor hem niet. Dat kwam gedeeltelijk doordat Rhonda gek op hem was, hoewel het niet wederzijds was.

‘Jij bent het, Katy,’ had Heath haar vorige zomer verteld. ‘Ik denk dat God er een bedoeling mee heeft dat wij moeten

samenwerken. Ik wacht zolang het nodig is, totdat je hetzelfde voor mij voelt als ik voor jou.'

Ja, Heath maakte er geen geheim van dat hij smoorverliefd op Katy was, sinds hun ontmoeting twee jaar daarvoor. Hij was aardig en grappig, achter in de twintig en een succesvol verkoper. Hij had een sterk geloof en hechtte veel waarde aan zijn familie. Toch voelde ze gewoon niets voor hem. Ze was van plan om dit najaar te proberen zijn interesse voor Rhonda te wekken.

Katy raakte even zijn arm aan. 'Dank je voor je hulp.'

'Geen probleem.' Hij verplaatste zijn gewicht van zijn ene been naar zijn andere. 'Ik ben in de buurt als je iets nodig hebt.'

'Dank je, Heath.' Ze deed een stap richting de tafel.

Hij begreep de hint. 'Tot straks.' Hij zwaaide en liep naar het mengpaneel.

Zodra hij weg was, stonden Nancy en Al Helmes bij de tafel. Ze zagen er vrolijk en gelukkig uit.

'Daar gaan we dan...' Al knipoogde. 'Of we er nou klaar voor zijn of niet.'

De gepensioneerde meneer en mevrouw Helmes hadden ermee ingestemd de muzikale leiding van de uitvoering op zich te nemen. Ze speelden piano en waren er goed in om uit de kinderen groepjes te vormen van stemmen die goed bij elkaar pasten en een prachtig geheel vormden. *Annie* had verschillende uitdagingen, waaronder een driestemming liedje.

'Waar is je koffie, Nancy?' Katy leunde tegen de tafel. 'Je wilt toch niet zeggen dat je de drie uur audities zonder koffie gaat beginnen.'

Er dansten pretlichtjes in Nancy's ogen en ze wees naar de thermosfles bij het krukje van de piano. 'Ik ben voorzien.'

'Mooi.' Katy wees naar haar lijst met namen. 'Met zo veel kinderen kan ik ook wel wat gebruiken.' Ze pakte haar ijs-

thee. ‘Het is vandaag meer suiker dan thee. Daar zal ik het wel mee redden!’

Nancy deed een stapje naar haar toe. ‘Alice Stryker staat in de foyer en ze vertelt iedereen dat Sarah Jo geknipt is voor de rol van Annie.’

‘Nee, hè.’ Katy voelde haar maag samentrekken. Alice Stryker was de lastigste moeder die ze in al haar jaren bij het CKT was tegengekomen. Haar dochter was een lief, rustig meisje, onopvallend en ingetogen, tot ze op het podium stond en begon te zingen. Niemand bij CKT zong zoals Sarah Jo, tenminste, tot nu toe nog niet. Door haar stem had ze de rol van Becky Thatcher gekregen in de zomeroetvoering van *Tom Sawyer*.

Maar Katy vond het vreselijk om met de moeder van Sarah Jo te werken. De vrouw was ervan overtuigd dat haar dochter het zou gaan maken als actrice en ze zette Sarah Jo zo onder druk dat het meisje er bijna geen plezier meer in had om op het podium te staan.

Katy greep de rand van de tafel vast. ‘Zeg me alsjeblieft dat ze Sarah Jo niet alvast een rode pruik heeft opgezet.’

‘Nee, maar je weet dat ze iets met kostuums heeft.’

‘Oh, nee.’ Katy sloeg haar handen voor haar ogen en masseerde haar slapen met haar duim en wijsvinger. ‘Laat me raden. Ze heeft alvast een Annie jurk voor Sarah Jo gemaakt.’

‘Zoiets, ja. Mevrouw Stryker had het erover en toen zag ze dat Sarah Jo stond te lachen met een paar kinderen, en eerlijk waar...’ Nancy stak haar hand omhoog alsof ze een stopteken gaf... ‘je zou denken dat Sarah Jo iets gestolen had. Alice rende naar haar toe, pakte haar bij de arm en zei tegen haar dat ze zich kinderachtig gedroeg en dat ze niet serieus genoeg was. De preek duurde drie minuten en iedereen in de foyer kon het horen.’

Katy kreunde. ‘Wat vervelend. Die vrouw heeft zichzelf niet in de hand.’

‘Het is niet eerlijk ten opzichte van Sarah Jo.’

‘Nee, helemaal niet.’ Het vredige gevoel wat Katy een paar minuten eerder had gehad, was verdwenen. Ze sloeg haar armen over elkaar en duwde ze stevig tegen zich aan. ‘Ik kan nu wel een kopje koffie gebruiken.’

Nancy glimlachte meelevend naar haar. ‘Maar het goede nieuws is dat Alice Stryker een uitzondering is.’

‘Dat is waar.’ Het lukte Katy om zwakjes te glimlachen. ‘Daar mogen we allemaal dankbaar voor zijn.’

‘Ik moet me klaarmaken om te beginnen.’ Nancy zwaaide en liep naar Al bij de piano. Katy was gek op het oudere echtpaar. Ze functioneerden als de grootouders van het CKT en hun geestelijke kracht en ervaring waren een houvast voor iedereen. Het CKT kon niet zonder hen en Katy evenmin. Maar het feit dat Alice Stryker weer meedeed, zou een probleem kunnen zijn.

Ze stond op het punt om haar lijst met namen van kinderen na te lopen, toen ze een bekende stem hoorde. Ze draaide zich om en zag Rhonda die door het gangpad kwam aangesneld in het gezelschap van een lange jongeman, die duidelijk zijn best moest doen om haar bij te houden. Hij zag er niet slecht uit, maar zodra Katy Rhonda in haar ogen keek, wist ze dat Rhonda geen interesse had, wie hij ook was.

‘Sorry dat ik laat ben.’ Rhonda was buiten adem. Ze zette haar spullen neer, omhelsde Katy en fluisterde: ‘Zet je schrap.’

Katy deed een stapje terug en keek naar de jongeman. Hij was achter in de twintig en droeg een nauwsluitende spijkerbroek en dito T-shirt. Hij had stekeltjeshaar en vriendelijke ogen. Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Ik ben Katy Hart.’

‘Katy, mooi.’ Hij pakte haar hand en zijn glimlach omhulde een rij slechte tanden. ‘Jou wilde ik graag ontmoeten.’

Rhonda stond nu achter hem en ze leunde genoeg naar

één kant om langs hem heen naar Katy te kijken en met haar ogen te rollen. Toen vormde ze zonder geluid de woorden *veel succes* en liep naar de piano om zich bij Al en Nancy te voegen.

‘Ben jij... een vriend van Rhonda?’ Katy had maar een paar minuten, maar ze wilde niet onaardig zijn. En ze wilde weten waarom de jongen er was en waarom Rhonda niet eens bij de kennismaking was gebleven. Ze keek hem aan, gaf hem haar volledige aandacht.

‘Nou...’ hij wees in de richting van een groepje mensen ‘... mijn zusje doet auditie.’ Hij knikte vol zelfvertrouwen. ‘Ik heb haar overgehaald. We zijn een zeer begaafde familie.’

‘Is dat zo?’ Katy sloeg haar armen over elkaar. ‘Ben je acteur?’

‘Nee, nee.’ Hij maakte een geluid dat erop duidde dat toneel beneden zijn waardigheid zou zijn. ‘Stanley Gaelic. Ik ben sps’er. Volgende maand sla ik mijn grote slag.’ Hij stak zijn borst vooruit. ‘Ik ben waarschijnlijk de beste in de wereld.’

Katy knipperde met haar ogen. ‘sps’er?’

‘Oh, oké.’ Hij raakte Katy’s arm aan. ‘Dat vergeet ik altijd. Sommige mensen lopen achter met hun kennis over sps.’ Hij stak zijn linkerhand uit met zijn handpalm naar boven en sloeg er stevig op met zijn rechtervuist. ‘Je weet wel, steen-papier-schaar.’

Zes meter bij haar vandaan gniffelde Rhonda en gebaarde dat hij gek was.

‘Echt?’ Katy richtte zich weer op Stanley. ‘Dus je bedoelt...’ ze stak haar hand uit en sloeg erop met haar vuist ‘...dat er steen-papier-schaar-wedstrijden zijn?’

‘Wedstrijden?’ Stanley rolde met zijn ogen alsof Katy de slechtst geïnformeerde persoon op aarde was. ‘We hebben het hier over iets groots, Katy. Onze laatste wedstrijd is uit-

gezonden op televisie, en...' Hij drukte zijn knokkels tegen zijn lippen en blies er hard op. 'Laten we het er maar op houden dat je praat met iemand die onder sps'ers aardig bekend is.'

Katy voelde een lachbui opkomen. 'Maar, Stanley...' ze beet op de binnenkant van haar wang '...is het niet gewoon geluk?' Ze sloeg drie keer op haar open hand en maakte het symbool voor schaar. 'Het heeft toch weinig met strategie te maken?'

'Geluk?' Stanleys gezicht betrok. Hij deed een stapje terug. 'Het is competitie op topniveau. Het draait volledig om strategie. Het heeft niets met geluk te maken.' Hij stak zijn borst weer vooruit. 'Het draait om timing en ritme en de bekwaamheid om iemands gedachten te lezen.' Hij kwam dichterbij en keek haar recht in de ogen. 'Daar ben ik heel goed in. Het is zelfs zo dat mijn moeder altijd zei dat ik het meeste talent had van de hele familie.' Hij plukte wat pluisjes van zijn T-shirt om te doen alsof hij heel bescheiden was. 'Niet dat ik wil opscheppen, of zo. Wij sps'ers zijn een bijzondere groep.' Hij trok zijn wenkbrauwen een paar keer op. 'En ik heb gehoord dat jij een heel bijzonder meisje bent.'

'Goed.' Het lukte haar om alleen ingehouden te grinniken. Wat was het toch met haar en jongens? Was dit het totale aanbod? Katy zag dat Rhonda en Nancy met hun hoofden bij elkaar stonden te giechelen. Ze gaf Rhonda een blik die duidelijk maakte dat ze haar later wel zou krijgen.

Stanley ging maar door, over dat de scheidsrechters voorkeur hebben voor jongens met mooi haar.

Katy stak haar hand op. 'Eh...' Ze keek op haar horloge. De kinderen werden onrustig, de spanning werd te groot. Ze ging iets harder praten, zodat hij haar kon horen. 'Ik zou er graag meer over horen, Stan, maar ik moet beginnen met de audities.'

‘Nee, niet Stan, Katy.’ Hij greep haar schouders stevig vast en boog zich naar haar toe. ‘Voor sps’ers is er maar één Stan. Stan de Schaarhand Man noemen we hem.’ Hij maakte een onhandige buiging, wat hem moeilijk werd gemaakt door zijn strakke broek. ‘Ik ben Stanley. Stoere Stanley, om precies te zijn.’ Hij rechtte zijn rug weer. ‘Had ik al gezegd dat ik de regionale sps-kampioen ben?’ Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Je weet wat ze zeggen over sps-kampioenen, hè?’

Katy had geen zin om daar achter te komen. ‘Tot ziens, Stanley.’ Ze hield haar kaken stevig op elkaar, zodat ze niet zou omvallen van het lachen. ‘Ik moet er echt vandoor.’

‘Oké.’ Hij wees met beide wijsvingers naar haar en vuurde een kusje op haar af. ‘Dan praten we na afloop wel verder. Ik heb een drukke agenda, weet je, voorbereidingen voor de nationale competities.’ Hij stak zijn handpalm uit en sloeg er drie keer op, eindigend met een platte hand. ‘Maar je hebt geluk. Vanavond ben ik vrij.’

Vanuit haar ooghoek zag ze dat Rhonda zich in een stoel liet vallen. Krom van het lachen.

Katy’s mond hing open. ‘Nou... eh, misschien niet vanavond.’ Ze deed drie stappen achteruit. ‘Maar een andere keer, goed?’

‘O.’ Stanleys handen vielen langzaam langs zijn lichaam en hij liet zijn schouders hangen. ‘Ik heb deze week een strak oefenschema, maar ja, we komen er wel uit.’

‘Tuurlijk.’ Ze zwaaide even naar hem en richtte haar aandacht weer op de kinderen. Ze verhief haar stem en zei: ‘Goed, stilte allemaal. De eerste tien kinderen mogen in een rij hier vooraan in de zaal komen staan. Laten we beginnen.’

Rhonda zat al aan tafel. Ze grinnikte nog steeds. ‘Het spijt me.’ Ze boog zich naar Katy toe en zei zachtjes: ‘Van Stanley, bedoel ik.’

‘Niet Stanley,’ fluisterde Katy, ‘Stoere Stanley.’ Onder tafel

gaf ze Rhonda een schop. ‘Ik zet het je betaald. Een van de burens van de familie Flanigan zoekt een leuk meisje voor haar zoon. Hij is net uit de gevangenis en hij mag weer rijden. Op een fiets tenminste.’

‘O, ze is boos,’ giechelde Rhonda. ‘Sorry, ik kon me niet inhouden.’

Het eerste kind kwam het podium op, een schattig jongetje met een babyface en grote blauwe ogen. De zaal werd stil en de jongen liep naar de rand van het podium. ‘Hoi.’ Hij glimlachte naar Katy en het was duidelijk dat hij aan het wisselen was. ‘Ik heet Kyle Lanham. Ik ben acht jaar en ik ga *I’m flying* uit *Peter Pan* zingen.’

Katy legde haar gele notitieblok voor zich neer en knikte naar Kyle. Een van de moeders zat achteraan op het podium klaar. Ze drukte een paar knopjes op de CD-speler in en de muziek begon. Kinderen mochten pas vanaf acht jaar auditie doen voor rollen bij het CKT en Katy verwachtte niets bijzonders van de jongere deelnemers. Het was al goed genoeg dat ze bereid waren om voor publiek te gaan staan en te zingen. Het kwam bijna niet voor dat een van hen bijzonder uitblonk.

Maar Kyle was een uitzondering.

Zijn stem was mooi en helder, zijn ogen groot en vol expressie. Toen hij bij het gedeelte aankwam waar hij zong ‘*I’m flying, I’m flying, I’m flying!*’ ging er een bewonderend geroezemoes door het publiek. De jongen had dat ongrijpbare – een bepaalde uitstraling op het podium die niet aangeleerd kon worden.

De weesjes in Annie werden meestal uit een groep van kleine meisjes gekozen. Maar deze jongen verdiende het zeker om teruggebeld te worden. Toen hij klaar was met zingen, glimlachte Katy naar hem en schreef toen op haar notitieblok: Kyle Lanham, publiekstrekker. Zeker terugbellen.